

Materialismul este cea mai mare iluziune ce amăgește pe om și-l imbecilizează, Fericirea și înălțarea stă în iubirea frumosului și adevărului pentru oameni în interesul general.

UNICUL ORGAN SURDO-MUT-PEDAGOGIC DIN ȚARĂ

Director: V. DIMITRIU-LEORDA || Redacția: Str. ION ATANASIU No. 1 București 6

Note pedagogice

PACEA

Rezultatul conferinței economice dela Londra

Amânarea dezarmării și eșuarea conferinței economice dela Londra, au avut ca urmare amânarea păcii. Se întreabă omenirea îngrijorată: ce se va întâmpla în viitor? Va mai putea Liga Națiunilor să unească toate țările în urma acestor neînțelegeri sau vor abandona toate popoarele ideea păcii și se vor reîntoarce să continue aceeași cale de dezvoltare ca întrecut în cadrul restrâns al națiunilor? Apoi atitudinea Germaniei, de când dictează cancelarul Hitler, tendințele Italiei, cunoscută din acțiunea ducelui Mussolini, scopul pactului celor patru și interminabila iritare a opiniei de către unguri pe chestia revizuirii tratatului dela Trianon, fac să nu mai sperăm cătuși de puțin la o înțelegere între popoare în vederea păcii generale definitive, ci din contră la pregătirea tuturor de luptă și mai înverșunată spre a se repeta veșnic teatrul tragic al războiului.

In această stare de haos, când conducătorii popoarelor ezită să se înțeleagă, fie din egoism, ori sacrificiul ce li se cere, dacă vederea lor se mărginește numai în cadrul intereselor națiunilor ce reprezintă, glasurile omenirii depe întreg globul pământesc să le deschidă ochii să vadă și mai departe la strigătul lor: „Unde ne duc?”

Se vrea iarăși războiul? Atunci să știe cei ce-l pregătesc că răzburarea mizeriei și suferinței se va răsfrainge asupra lor și vor avea sfârșitul mai tragic decât al Țării din Rusia bolșevizată!

Câtă naivitate în așa pretinsa civilizație a zilelor noastre! Se slăvește OMUL, care descoperă microbul și inventează serul pentru salvarea vieții omeniei. Și în același timp se slăvește și mai mult OMUL, care descoperă elementele distrugătoare pentru exterminarea întregii omeniri!

C. P.

Mai multă pedagogie

Este știut de toți că cu cât viața se complică cu atât și educația copiilor, cere mai multă îngrijire.

Astăzi, educațiunea a ajuns adevărată artă, bazată pe descoperirile psihologiei. Nu este de ajuns ca să cunoști numai materiile care să le predai și mai însemnat este să știi cum să le predai.

Pentru instrucțiunea și educațiunea surdo-muților, predarea învățământului se prezintă cu atât mai complicat și mai delicat, că ei n-au toate simțurile normale pentru a percepe cunoștințele. La acestea, profesorii trebuie să prezinte o adevărată artă, atât în ce privește predarea lecțiilor cât și exemplul de purtare și corectitudine față de elevi.

Vom lăsa pentru alt articol chestiunea predării învățământului în școlile surdo-muților, și ne vom ocupa în articolul de față de cealaltă chestiune, a blândetei și iubirii de școlari, care, socotim aproape banal s'o mai reamintim. Suntem nevoiți totuși să reamintim principiile pedagogice pentru a face să dispară asemenea obiceiuri, care se mai repetă încă în școlile noastre.

Copiii surdo-muți, în ce privește psihologia lor, nu se deosebesc cu nimic de ceilalți copii. Au și ei firea de a

afla lucruri și cunoștinți noi, ba mai mult, curiozitatea lor devine mai mare, că n-au organele înțelegerii ușoare. Aceasta îi face să fie și mai activi, ceace unii dintre educatori o socotesc obrăsnicie. Numai că trebuie să știi să le implinești curiozitatea prin cunoștinți perceptibile și metodă pe care s'o înțeleagă mintea lor. Dezvoltarea sufletului elevilor surdo-muți se prezintă întocmai cu și dezvoltarea fizică. După cum putem sădobi muschii slabi prin exerciții gimnastice nepotrivite și slăbi corpul, tot astfel, prin procedări brutale putem ucide și nenoroci mintea delicată ale elevilor.

E destul să amintesc numai de groaza, ura și frica de școală, care nimicesc orice puțință de dezvoltare a minții, când se întrebuintează brutalitatea. Totodată pedepsa în școală are efect dezastruos și asupra formării caracterului. Elevul urecheat, bătut și pus la carceră, se simte umilit și înjosit în fața colegilor. Și ce este mai rău decât atunci, să deprinzi pe cineva cu umilință? El va suferi când va fi mare orice rușine fără strângere de inimă pentru faptele rele, fiindcă a fost obișnuit de mic așa.

S'a făcut o constatare că în majoritatea elevilor leneși

la învățatură și incorecți în purtarea școlară, prezintă defectul surzeniei mai mult sau mai puțin. Datorită acestui defect, care este o piedică a lor, nu prezintă atenția necesară. Dar aceștia nu implică numai decât să recurgem la pedepse. Pedagogia ne prescrie destule mijloace de educație a tuturor, care nu e locul să le expun aici.

Adevăratul educator are datoria să-și iubească meseria, având pentru ea dragoste înăscută. Elevii să simtă un fel de atracție pentru dânsul, căci numai atunci cuvintele lui vor avea puterea sugestiei, va fi priceput și ascultat. Surdo-muții au simțul instinctiv foarte fin de a cunoaște pe cei ce îi iubesc. Profesorii lor, dacă reușesc să le cucerească sufletele, sunt socotiți de ei adevărați apostoli și binefăcători — iubiți și respectați ca un părinte, nu niște sbiri meniți să-i schinguiască în schimbul unui mizerabil salariu.

Să mai știe iarăși educatori că pentru surdo-muți, școala este singura societate a exemplilor bune, de care depinde numai și numai toată destonacia și cinstea lor când devin majorii de mai târziu, în angrenajul societății.

V. Dimitriu-Leorda

O problemă pentru Mai vrei să vii? Din străinătate și țară

Se iau două vase, unul de 8 litri, plin cu apă și altul de 5 litri, gol. Cum se va putea împărți apa din vasul plin, în amândouă vasele egal, dacă la îndemână n'aveam alt vas de măsură, decât o cană de 3 litri?

Cine dintre surdo-muți va deslega această socoteală, va primi un abonament dela acest ziar gratuit.

Dece la umbra aceluși tei,

Cu mine acum să vii nu vrei?

Dece poteca din zăvoi

N'o mai bătăm noi amândoi?

Și prin colinele pustii

Când te aștept, dece nu vii?

Mi-e dor de dragostea din crâng

Și când mi-e dor suspin și

plâng!...

Imi amintesc de chipul tău,

Și mi vine atunci să plâng

mereu!...

O! In colnicele pustii

Te-aștept mereu, dece nu vii?

Curajul sudro-muților se vede mereu în exemple. De curând a mai fost decorat în Statele-Unite încă un surdo-mut pentru recordul aviatice întreprins.

Ex-regele Spaniei Alfons, a avut nenorocirea că pe lângă dețonare să aibă și fiul cel mai iubit surdo-mut. De curând ziarele au publicat știrea că acest fiu al lui, Don Jaime (așa se numește) s'a logodit cu o tânără din societatea burgheză americană. Ex-regele Alfons n'a voit să-și dea consimțământul la această căsătorie.

Ziarele românești și străine au făcut o deosebită senzație publică când cazul unui tânăr român surdo-mut, care declară că se numește Petrescu.

Acest tânăr povestește că ar fi de origine dela Călărași, a fost luat de nemți în timpul războiului și după ce a răstăcit în lume aproape două decenii, dorul aprins de pământul țării, la determinat să vie în țară să-și caute părinții.

Surdo-mușenia ar fi căpătat-o în urma unui accident, datorită curajului său. Pentru ca să poată trece granița, s'a ascuns sub roatele unui vagon, unde n'a putut rezista. După câțiva chilometri rămânând în nesimțire și căzând pe șine s'a ales cu mai multe răni și defectul surdo-mușeniei.

(Natura vie)

Directori de consumație...

Se pot număra pe degete instituțiile care progresează, datorită numai unor suflete alese, care înțelegându-și menirea, fac operă constructivă din nimic. Așa de pildă, institutul de surdomuți din Focșani, a cunoscut o frumoasă epocă de operă constructivă, numai sub regretatul dascăl de surdomuți, neuitatul Mihail Ionescu.

Deși institutul a avut parte de numeroși directori, însă opera constructivă a fost înmormântată cu mare cinste și pompă, lăundu-i locul epoca de consumație. Așa, de pildă: în 10 ani, 7 directori.

Cum administrau școala?

Unul, așa fel administra încât a fost înlocuit cu alai, după numeroase anchete. Altul mai fericit a strâns bani albi, pentru zile de bătrânețe. Un al treilea pentru buna gospodărie, a fost dat judecății, pentru consumație în plus de vre-o 69.000 lei și n'urmă achitat. Al patrulea și-a chibzuit așa de bine socotelile, încât școala i-a rămas datoare cu aproape 100.000 lei, când a dat în primire și al cincilea spre a o gospodări mai bine s'a agățat de fondul de construcție al școlii.

Despre ceilalți 2 directori, Dumnezeu să-i mai înțeleagă.

CUGETARE

Nu e surd cel ce n'aude, ci cel ce nu vrea să audă.

IN ATENȚIA D-LUI MINISTRU GUSTI

Pacostea politicii deșănțate, ce s'a făcut în țară la noi dela război încoace, a atins culmea în ultimul timp. Nu este instituție de stat sau particulară să nu se fi molipsit de această molimă infecțioasă, care destramă și distruge pe zi ce trece organizația noastră socială.

Școala este atacată și suferă mai mult decât toate celelalte. Parcă e un făcut ca oameni prețioși cei mai inteligenți ai acestei instituții, să dărâme din temelie ei cei dintâi, ceea ce s'a făcut în dealungul veacurilor.

O spunem d-lui ministru Gusti, șeful școalelor să ne audă odată: La școala de surdo-muși din Focșani este un cuib de infecție politică care stagnează și dăunează mersul acestei instituții. Să plece urechea și să ne înțeleagă.

Dacă este ministrul școalelor și nu al politicii neghioabe, să ia măsuri de îndreptarea acestei instituții.

E o rușine pentru noi ca această școală, cu un trecut atât de frumos, pe la care au trecut directori de seamă d-lui ministru Gusti, superior, C. Kirilțescu, să aibă astăzi asemenea soartă.

Vrea d. ministru Gusti să dea o mână de ajutor? Li cerem pentru ultima oară. Dacă nu, să ne spue, să strigăm Celui din cer, c'acesta

ne rămâne s'aducă blestemul lui peste cei nedrepti și fără suflet.

Să se întroneze odată în acest institut dreptatea. Să se aleagă director cel mai merituos, favorizatul muncii, nu al politice. Să se scoată din serviciu persoanele nechemate, instalate aci de politicieni. Să se anuleze actualul comitet constituit ilegal, în vârfurile cărora s'au cocoșat cucu-vaele politice. Să se rezilieze contractul cu bat. de jandarmi, sau să se oblige aceștia să plătească chirie, din care se va susține internatul nenorociților ce vagabondează pe drumuri.

Tot odată să se intereseze d. ministru Gusti că sumele acordate acestui institut să fie ordonanțate la timp pentru ca școala să nu mai suferă.

Le cerem toate acestea având tot sufletul pentru susținerea celor ce au nevoie de ajutor și îndemnului muncii pentru tot ceea ce este drept și adevărat.

D. ministru Gusti știe că haina n'o poate face decât croitorul, acelaș lucru și cu școala, oamenii pregătiți în această carieră.

Să strice cuibul politic de la acest institut și să gonească cucu-vaele de aci, împroșcându-le cu pietre.

V. Dimitriu-Leorda

Extremitățile se ating

Pe pământ e necesar să fie și oameni răi, pentru ca prin contrast cu cei buni să fie observați, sau pentru ca bunătatea lor să se poată exercita prin combaterea răutății.

Divinitatea deși socotește răul ca ceva necesar, totuși nu face realmente pe om rău, ci el singur devine, printr-o extensiune a pornirilor sufletești și a dorinței de a acumula averi, care nu pot fi înfrânte prin energia sufletească. Un mare rău îi apasă; cităm cu toții mereu acest rău, fiecare îl vedem în deosebite locuri, după punctul de vedere în care ne punem, îl vedem în activitatea noastră de toate zilele, în jurul nostru și în clasele indivizilor de toate nuanțele sociale. Nimeni însă n'a căutat să completeze lipsurile ce avem. Oare ignoranța, corupțiunea sufletească și uitarea vieții viitoare nu au ele nicio influență asupra stării triste în care ne aflăm? Se crede cineva că va moșteni pământul? Cu toate acestea toți caută să strângă averi imense în dauna semenilor lor, care trăiesc în cea mai crasă promiscuitate, deșănțând morală publică creștinească.

Se citează zilnic înjghebări a diferitelor societăți pentru ajutorarea acelorora asupra cărora vitregia soartei s'a abatut, făcându-i să sufere lipsurile inerente timpurilor. Aceste societăți înființate cu scopul de a generaliza bunul trai al celor lipsiți de existența zilnică, nu împiedică creșterea nemulțumirilor. Căci acei ce se grăbesc să vină într'ajutor sunt și ei oameni cu puțină posibilități materiale:

elevi, studenți, mici funcționari și comercianți modești, care rup din pâinea lor, pentru a potoli foamea celor mai flămânzi decât ei.

Răul cel mare îl formează în această direcție acei ce și-au pierdut cumpătul conștiinței despre menirea lor pe pământ, înțelegând că rostul lor nu este decât acumularea și extinderea posibilităților materiale. Este banală milostenia făcută de mulți bogătași, care pentru a se afirma că s'au achitat de-o sarcină neplăcută, donează pentru acei ce trebuiesc hrăniți, îmbrăcați și adăpostiți, o sumă, care nu depășește costul unei mese și pe care ei ar înghiți-o dintr-o dată la restaurantele metropolei noastre.

Nu se gândesc bogății că atunci când vine ziua decisivă, lasă tot ce-au avut în viață, avere, putere, egoismul, răutatea și ura, și apucă calea cea dreaptă, calea după care nu se vor mai reîntoarce niciodată. Nici moartea nu-i face să înțeleagă să fie miloși, că în viață să trăiască înțelepțește, dând din bunurile lor semenilor aflați în suferință.

Nimic nu este mai tragic și mai nemilos decât setea de câștig, fără să-ți reamintești de cei nevoiași.

Atunci când rândul celor oropsiți în viață se va schimba într-o viață nouă, iar cei nemiloși, obosiți de plăcerile vieții, vor suferi în locul lor, vom vedea căci extremitățile deși se răzbuună totuși se atrag.

Fericii acei care pot ține calea de mijloc, ei vor fi știut să guste adevăratele farmece ale vieții.

I. M. DRAGOMIRESCU

Viața și operele unui mare artist tăcut

A exalta și a simți frumusețea artei este o nevoie interioară a sufletului. Cel puțin așa ar putea-o simți toți surdo-mușii pentru că în suflet este închis înaltul sentiment al frumosului.

S'a vorbit mult despre artiștii noștri surdo-muși, despre valoarea lor și despre spiritul lor delicat artistic. Aceștia care au onorat cu operele lor cunoscute și necunoscute, care au lăsat ca moștenire tovarășilor lor mai tineri, exemplul constant de tăcuți mântuitori ai penelului și al daltei, merită întotdeauna întreaga și constanta noastră admirație.

Dar puțini surdo-muși cunosc viața și operele lui Agostino Ambrosi, sculptorul de seamă. Și totuși e o dublă datorie să-l cunoaștem bine și a fond pe acest mare artist, pentru că, în tocmă ca noi, a rămas în tăcere și apoi pentru că e de origine italiană.

S'a născut la Eisenstadt în Austria, la 24 Febr. 1892. Din pricina unei inflamații cerebrale a rămas surdo-mut la vârsta de 7 ani.

De copil, Ambrosi avea o accentuată înclinație spre muzică și ar fi ajuns desigur un mare muzicant, dacă destinul nu l-ar fi închis în nepătrunsă tăcere interioară. Lipsit de auz și de grai, Ambrosi încercă să cânte la vioară, dar vai!, își dădu seama că strunele instrumentului pe care-l iubise atâta în primii ani de copilărie, nu mai vibrau... Mare a fost disperarea lui și astăzi încă suferă.

Ce mai rămânea în el, văzându-și visurile spulberate, veselia pierdută? Dar talentul său înăscut pentru artă nu se putea opri, ba chiar dimpotrivă îl aștepta o nouă și mai strălucită carieră. Dar el trebui să lupte, să sufere mult și neînțelese, înainte de a ajunge la celebritatea, care va fi pentru el răsplata cea mai frumoasă din viață.

Frequenta Institutul de Surdomuși dela Praga, unde rămase până la 13 ani. Apoi intră într'un laborator de sculptori, tot la Praga, ca ucenic. Trebuia să lucreze din greu și de multe ori până seara târziu. Lucra tăcut și studia singur sculptura. Dar nu se putea obicinui să lucreze cu ceilalți tovarăși, care fie din neștiință, fie în glume proaste, îi aruncau, — pentru a-l chema, — câte o bucată de gips sau de lut. Era pentru el prea umilitor să trebe să rămână în a-

cel mediu, dar rămase totuși suportând în tăcere suferința morală mânat de credința care-l va duce într-o zi la cele mai mari izbânde. De acela rămase până în ziua când intră la Academia de Belle Arte din Viena, unde petrecu zile de neuitat. Avea atunci 18 ani.

I se părea un vis să stea în cea mai aleasă companie intelectuală și legase strânsă și sinceră prietenie cu literați și poeți renumiți austriaci. Voi chiar să se înscrie la Universitatea din Graz, la Facultatea de Filosofie, și într-o bună zi se prezenta rectorului Universității pentru a fi înscris. Nu fu admis, fiind surdomut. Furios împotriva omenirii care-i refuzase dreptul de a-și îndeplini dorințele, Ambrosi își găsi mângâierea în inimile generoase ale amicilor intelectuali, între cari poetul german Carol Spitteler.

Se dedică deci — trup și suflet — sculpturii; în urmă Ambrosi găsi calea sigură spre mărire și în curând câștigă premiul de plastică al Statului austriac și doi ani mai târziu premiul de stat al Austro-Ungariei. Împăratul Franz Iosef, pentru a-i răsplăti opera inteligentă și plină de avânt, îi dăruie un studio mare în Prater. Trecură anii și Agostino Ambrosi se arătă tot mai sigur de el, dând la iveală numeroase opere cu adevărat valoroase. Plecă în lume pentru a-i cunoaște frumusețile și pentru a se perfecționa: vizită Europa, America și chiar Orientul îndepărtat. Expuse lucrările sale la San-Francisco și la Tokio; în fiecare an creia, — cu rafinat gust de artist, — circa 70 de lucrări.

Nu e ușor lucru să vorbești despre acest artist, despre viața lui intimă, fiindcă e tăcut și misantrop. Deasupra ușii de intrare a Studioului său din Prater sunt scrise cuvintele „Mă iubești? Lasă-mă să lucrez!”

Dela 20 de ani Ambrosi nu mai vru să citească cuvintele din gura nimănui. Desigur, lucrul curios! Și de ce? Fiindcă îndusese prea multe suferințe pe care încercă să le innee în lucru, singura bucurie a existenței sale.

Intr'o zi, la Paris, Ambrosi dădu adresa sa unui șofeur, dar acesta nu înțelegea bine pronunțarea lui. Neputându-se exprima mai bine, — după cum povestește într'un interview acordat unui mare cotidian vie-

nez, — începu să scrie, cu o bucată de cărbune, adresa pe zidul unei case. Dar celălalt, crezând că are de a face cu un nebul, fugi cu mașina!

Dintre multe întâmplări neplăcute, pe care a avut să le sufere, cităm una:

Era într'o clinică din Basiliica, unde trebuia să fie operat de apendicită, în seara de Crăciun. Infirmiera, — care înlocuia pe cea obicinuită și nu știa că el este surdomut, — se apropie de pat pentru a-i atrage atenția că alături se cântă cântecele de Crăciun. Ambrosi îi răspunse că pot să tragă și cu tunul, iar infirmiera preveni pe medicul de serviciu că artistul e în delir!

Lată de ce nu mai vrea să citească cuvintele pe buzele nimănui. Suflet pur de artist.

Dar Ambrosi păstrează în el o amintire de neșters, care e cea mai mare bucurie a vieții sale: amintirea convorbirilor pe care le-a avut cu împăratul Franz Iosef, cu împăratul Carol, cu Papa Pius XI, cu Mussolini, cu Clemenceau și cu atâtea alte personaje însemnate. Toți aceștia au pozat pentru operele lui.

Ducele a pozat în 1924 în Palazzo Chigi, pentru un bust, și Ambrosi avea libertatea de a veni și pleca oricând vrea în palat, chiar și noaptea. Artistul are pentru Mussolini nu numai o mare admirație, dar și o prietenie puternică. Ducele se apropie de multe ori, să vadă cum merge lucrul și-i spunea: „Sunt eu, cu adevărat; și o operă mare de artă și Națiunile te va admira!” Bustul, foarte reușit, este proprietatea lui Mussolini și se găsește în sala de ședințe a Marelui Consiliu.

Artistul a expus operele sale în peste 40 de Muze, din America până în Orient și pretutindeni operele sale au fost prețuite pentru marea lor valoare artistică.

Acesta e Agostino Ambrosi: artist cu gust rafinat și de talent extraordinar. Durerea, suferința și resemnarea i-au dat cel mai frumos premiu, satisfacția cea mai pură. Și în Studiul său din Prater artistul găsește mângâiere în nouile lucrări artistice, în cea mai religioasă tăcere.

„Surzenia educă pe om în seriozitatea vieții”, sunt cuvinte sublimale ale marelui artist vienez și am vrea ca ele să devină patrimoniul tuturor surdomușilor.

(Din italienește)

DEMUTIZAREA

de prof. Const. Gh. Vultureanu

XI

ceaiului”, „a cafelei”, „cina”, „dejunul”, „cal bând apă”, „vacă mândând fân”.

Sub fiecare din aceste tablouri trebe să fie scris „papa”.

Odată cu arătarea acestor tablouri, învățătorul pronunță „papa” singur, apoi împreună cu toți elevii.

Aceste tablouri executate în mic, trebe să fie lipite apoi pe un carton la un loc, constituind tabloul intuitiv „papa”, care tablou va orna pereții clasei tot timpul anului.

Din sertarul catedrei învățătorul va scoate o bomboană, ce o va da elevului, care va ceti de pe tablă „papa” și apoi va spune acțiunea ce o face cu ea, înainte și după executarea acțiunii.

Tot în acest timp, când elevul își sughe bomboana, se cere elevilor din bănci, să spună, ce face elevul de lângă învățător, bine înțeles că, răspunsurile acum vor fi numai individuale.

În felul acesta, se procedează cu fiecare elev în parte.

După terminarea intuirii cu bomboana, se procedează, în acelaș mod cu covrigi. Terminată odată și operațiunea aceasta se trece la dictare. Elevii stau în bănci, fără a avea posibilitatea să fure cu ochiul unul dela altul și învățătorul dictează din cele învățate până acum:

Ex.: pa, p, papa, pp, p, pa, pp, papa, etc.

Orice combinații în dictare la dispoziția învățătorului. Se cercetează ce au scris și în

acelaș timp, individual se chestonează pe sărite asupra diferitelor expresii dictate.

Pe cei ce au scris frumos și corect după dictare îi dăm ca exemplu pentru ceilalți.

De sunt abecedare, se poate da să se copieze după abecedare, observând asupra articulației și asupra înțelegerii celor cetite.

Predarea sunetului „t”
Elevii cunoscu ceva din elementele de articulare ale acestui sunet, dela ele mute de articulație, astfel că predarea ne este mult ușurată. Vom completa numai cunoașterea lui.

După ce ne-am convins că fiecare elev îl articulează „mut” bine, scriem pe tablă, mare „t”.

În timp ce noi stăm cu degetul pe litera făcută pe tablă, atragem atenția tuturor și pronunțăm „t”. Elevii, după noi, execută. Aceasta de câteva ori.

Se va observa ca elevii să nu emită și vibrații sonore, căci acestea ne vor fi o piedică serioasă la cuvintele care se termină cu „t”, ca: pat, sat, etc.

Aceste vibrații sonore ne dau pe „ă” sau „â” la finele cuvintelor spuse mai sus, când real ele trebe să fie complet lipsite de aceste misiuni vocalice.

Deci atenție la vibrații!
Se cere elevilor să execute pe plăci litera „t”, iar în timpul executării fiecare elev trece pe la tablă, pune mâna pe literă și spune „t”.

Cei ce greșesc și stăruie în greșală, li se face corectura în fața oglinzii.

Se face o dictare su scrierea numai la tablă, fără întrebunțarea plăcilor de către elevi în felul următor:

În vătătorul dictează: t, t, tt, ttt, t, etc. și se cere elevilor să scrie la tablă și'n special asupra emisiunilor „t” și „tt”, să fie prinse de pe buze și corect scrise.

Terminând cu aceste exerciții, trecem la dictarea lui „t”, în combinație cu sunetele și cuvintele învățate.

Combinațiile dictării la dispoziția învățătorului.

După dictare se controlează individual scrisul, cerându-li-se să spună pe sărite ce-au scris.

(Va urma)

Din Franța

Surdo-mușii din Franța sunt organizați în societate cei mai bine din toate țările din lume. Ei se preocupă deosebit de toate nevoile acestei categorii de oameni și luptă pentru remedierea și ușurarea vieții acestora. Tot odată nu le scapă ocazia să păstreze legătura strânsă cu celelalte societăți, luând parte activă la diferite concursuri educative. De curând Federația sportivă a acestora a luat parte la concursul internațional de tenis.

Redactor responsabil V. D.-LEORDA